

Nem hiszem, hogy ez lenne az alkalmas hely és időpont arra, hogy elmeséljem az élettörténetemet, hogy ki vagy mi vagyok. Úgy érzem, hogy ennek nincs jelentősége. Sokkal fontosabbak a gondolatok, az én gondolataim, és azok, amiket a versek ébresztenek másokban.

Richard Bach Illúziók című könyvében ezt írta: "Olyan gond nincs, amely ne hozna a kezében ajándékokat neked. A gondokat azért keresed, mert szükséged van ajándékaikra." Az én ajándékaim a versek...

Dudás Éva

Tudod, hogy ellökött magától
Gyűlöled és mégis kívánod.
őrült, vad álmokat varázsol,
Megátkoz és máris megbánod,
hogyan megszületted.

Fájón égetnek izzó könnyek,
Szenvedésedet ő okozza.
Nem hallgat rád, nem is ért meg
Pedig őt is magány kínozza
fájdalma lettél.

Már ne keresd őt, elment régen,
Nem találod, minden hiába
Szenvedésed nem érhet véget.
Hová mentél? Csak a halálba
menekülhettél.

Már vége van, nem érzel semmit
Csak fekszel ott, fájdalmak nélkül.
Néha egy emlék beléd hasít,
Távozó lelked beleszédül.
Kedves, mit tettél?

Élet

Élet? Mit jelent e szó?
Folyamat, melyet újra s újra élsz.
És kegyelmet hiába is remélsz.
Élet? Tiszta vizű tó.

Élet? Ki tudja meddig?
Talán az első, vagy az utolsó.
Ez a tiéd! Múlt? Elfelejtett szó.
Élet? Ktart a sírig.

Élet? Mire emlékszel?
Gyerek voltál, Istenben is hittél.
Most már tudod, hogy nagyot tévedtél.
Élet? Most miben hiszel?

Élet? Volt, van, mindig lesz.
Már régen nem hiszel az Istenben,
csalódtál benne és az emberben.
Élet? Örök kínt szerez.

Felszálló köd,
suttogó szél...
A szívben bánatos dal kél.
Az arc szomorú,
a lány boldogtalan.
Sírja mellett a zokogó apa.
Az emlék oly eleven.
Miért kellett meghalnia?
A lány alakja ott lebeg,
Magányosan, a sír felett.
Vörös haja a szélben lobog.
Szeretett,
őt is szerették,
de olyan könnyen elfelejtették.
A férfi más választott...
Nem látott más utat...
Apjához lépne,
vigasztalná...
Jaj, csak élhetne!
De tudja, ő csak egy bűnös lélek.
Az életet
nem tisztelte.
Másét elvette,
s végül a sajátját is eldobta.
Gyönyörű volt
és gazdag,
megvolt mindene.
De nem lehetett boldog.
Az apa feláll,
indul tovább.
A lány sikítva kiált utána

"Várj!" mondja,
de nem hallja, más,
csak ő, aki mindent hall és lát.
A lány zokogva a sírra borul.
Önmagát siratja,
miért volt oly bolond?
Ölt, mert szeretett,
s ki miatt ölt,
az szenvedett.
A lány bűnét senki meg nem tudta...
Vörös haja lobog a szélben,
zokogva ül
a sír tövében...

Búcsú

Fájó szívvel köszöntünk el.
Tudtam, többé nem jössz vissza.
Hiába ígértél mindent,
Nem búcsúztattalak sírva.
Talán zokognom kellett volna?

Sajnáltam a könnyeim tőled,
Pedig tudtam, többé nem látlak.
Fájón gondolok a múltra.
Tőled nem ezt vártam...
Talán zokognom kellett volna?!

Ne félj! Többé én nem kereslek.
Nehéz volt téged elfelejteni.
Ami volt, elmúlt. Ám legyen...
Hiába próbállak megfejteni.
Talán zokognom kellett volna...

Titokzatos voltál és maradsz,
Mint egy varázs, egy bűvös álom.
Messze tűnt veled a mámor...
Szívedet én nem kívánom.
Talán... zokognom kellett volna.

Túl korán ért véget az éjjel,
és hamar jött a hajnal,
nem is törődött a síró búcsúdallal.
Túl korán ért véget az élet,
és hamar jött a halál,
beleszédül az, kit a gyász szíven talál.

Prófécia

Halványkék, könnyű szárnyakat növesztek
Tengerek és hegyek felett messzire szállok
Hallom sírni a nagy szellemeket
Akik haldokolni látják a világot
Átlépnék szá és száz dimenziót
Bár tudnék valahogy segíteni
De nem lehet egy életben tenni annyi jót
Hogy meg tudjuk az embert menteni

Világrengető álmokat kergetsz,
Túlteng benned az életerő.
Még nem tudatos, amit már érzel:
Egyedül nem vagy elegendő.
A megváltást nem csak Te hordozod,
De én melletted fogok állni.
Ez az Én örökös feladatom.
Gyere! Tovább nem tudok várni!

Galadriel búcsúja

"...I will diminish, and go into the West, and remain Galadriel."
(J.R.R. Tolkien: The Lord of the Rings)

1) Könnybe lábadt szemmel vártam
az utolsó hajót
Fehér tornyok, komor sziklák
nézik a távozót
Oly sok szép emlék van, mit
itthagyni úgy félek
Mégis hajtnak, húznak
halvány álmoképek
Homály és köd borít immár
minden sziklát, tornyot
Túl a tágas tengeren
vetek már csak horgonyt

2) Számúzótként jöttem, hajtott
átok, s eskünk
De Aman fényét láttuk, s míg
élünk, nem feledjük
Királynő voltam itt, de az én
időm lejárt
Elhagyom hát e partot, hisz'
létünk nem ismer halált

Szavakkal ítélte halálra,
szemedben láttam a végzetet.
Talán egy percre, talán örökre...
de biztos, hogy lelkem elveszett.
Világok határán bolyongok,
tőled távol, merész-egyedül,
mint őrült s elvakult zarándok,
ki szentjét keresi, mégis menekül.
Hogy szabaduljak, bármit megtennék,
innék a feledés vizéből.
De az az emlék oly eleven,
semmi nem rejt el a szemétől.

Ballada

Füst száll fel a vízről -
táncol a halott lány.
Sebes itt a folyó,
s ő ott lépdél a habján.

Táncol a halott lány,
haja köd és kender.
Nevet a hold jöttén,
de könny, mint a tenger.

Haja köd és kender,
mint palást, öleli át.
Száll rá vad őrület:
letép övet, ruhát.

Mint palást, öleli át,
takarja ragyogó testét.
Fénye halottsápadt...
Érzi az éj közeledtét.

Takarja ragyogó testét,
bár a szél cibálja.
Gyorsul-gyorsul a tánc,
de bírja még a lába.

Bár a szél cibálja,
soha el nem fárad.
Mosolya eszelős:
suttozja a vádat.

Soha el nem fárad,
eljön újra me újra.
A fiú áll a parton...
ő már régen tudja.

Eljön újra meg újra -
emlékeztetőül.
A fiú nem mozdul...
Érzi: beleőrül.

Emlékeztetőül
a fiúra nevet.
Keze melléhez kap,
feltép régi sebet.

A fiúra nevet,
s kitépi a szívét.
"Tessék, neked adtam.
Gyere, vedd el: Tiéd!"

Vigasz

Nincs szükségünk senkire!
Állunk a szélben szilárdan.
Lehet, hogy a karunk gyenge,
de nem zokogunk hiába.
Szívünk ezerszer összetört már,
de kemény vagy, húzd ki magad!
Mosolyogva lépj tovább,
ha más már könnyekre fakadt!
Erősek vagyunk egyedül,
túlélünk minden nagy csatát.
Aki gyenge, menekül;
mi legyőzzük az éjszakát.
Néha talán kell a támasz,
egy erős kar, puha ág.
De nem biztos, hogy ez a válasz,
ha olykor le is győz a vágy.
Ne nézz hátra sohasem!
A megoldás a jövő.
Maradj meg a szemében
a kemény, büszke nő!